

STUDENTI A ABSOLVENTI

Miroslav Hašek (*1988)

Patří k nejmladší generaci působící na umělecké scéně v Ústí nad Labem. Vystudoval v ateliéru Digitálních médií na FUD UJEP v Ústí nad Labem a na této univerzitě také obor Výtvarně edukativní studia na Katedře výtvarné kultury Pedagogické fakulty. V roce 2009 byl finalistou Ceny EXIT a v roce 2011 se stal jejím laureátem. V roce 2012 získal Cenu děkana. V roce 2017 absolvoval doktorské studium v oboru Vizuální komunikace na FUD UJEP a ve stejném roce se stal vedoucím Katedry výtvarné kultury na Pedagogické fakultě UJEP.

Společný základ všech jeho uměleckých aktivit představuje zájem o vyprávění příběhů, jejichž námětem jsou vzpomínky z dětství, prostřednictvím nichž podkrývá osobní paměťové vrstvy odkazující se k fenoménu kolektivní paměti. Nejrůznější podoby narace se staly i námětem jeho samostatné výstavy s názvem *Dlouho jsem se sám sebe neptal a zapomněl jsem všechny odpovědi* v Domě pánů z Kunštátu v Brně v roce 2015. V roce 2012 prezentoval svou videoinstalaci na *IV. Zlínském salonu mladých*, nebo na výstavě s názvem *Gym lessons* v Czech Center v New Yorku. Svou práci dále představil například v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem (*NULLA DIES SINE LINEA, Postkonceptuální přesahy v české kresbě*, 2014; *Tektonika paměti*, 2014; *Mo(nu)mentální topografie*, 2018), v Domě umění města Brna (*Hi5!*, 2013; *Tektonika paměti*, 2015) nebo v Muzeu moderního a současného umění v Rijece (*In Their Eyes...*, 2016).

Na výstavě autor představí dílo z roku 2015 *Horror Vacui*, které komentuje: *Každé svátky moje babička umývala parádní sklo z vitríny a vyprávěla příběh týkající se servisu zelených skleniček s malovaným dekorem. Servis byl prý „po Němcích“ a nebyl kompletní. Scházela mísa na bowli (nevěděl jsem vůbec, co to znamená, ale znělo to dostatečně exoticky). Při leštění skleniček babička pokračovala ve vyprávění o tom, že onu mísu má pravděpodobně sousedka odvedle. Nikdy jsem mísu neviděl a nechápal jsem, proč se babička se sousedkou nedomluví a servis nespojí dohromady. Představoval jsem si tu „bowli“ a říkal si, že až budu velký, dám servis dohromady. Mísu jsem nechal vyrobit podle své představy založené na babiččině popisu „bowle“.*

www.miroslavhasek.cz

Petra Sklenářová (*1984)

Během studia v ateliéru Digitální média absolvovala studijní a pracovní stáž v belgickém Gentu a Manchesteru. Svou tvorbu představila na několika společných výstavách, mimo jiné v Českém centru v Berlíně, v Drážďanech, na *Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě.

Po absolvování magisterského studia na FUD UJEP v Ústí nad Labem pracovala jako asistentka trikové postprodukce v České televizi. V současné době se profesně věnuje vytváření filmových vizuálních efektů soukromé firmě.

Překračuje hranice podvědomě spojované s digitálními médii vytvářením surreálných objektů a instalací. Využívá absurditu, humornou nadsázkou, buduje nové fiktivní scénérie a situace. V sérii krátkých videí *Krajinky* (2015) prezentuje naivní modely skutečnosti, inscenované přírodní scénérie. Manipulace jsou rukodělné, bez digitálních zásahů. Pracuje s momentem očekávání a hranicemi mezi fikcí a realitou.

Gabriela Prochazka (*1990)

Po bakalářském studiu grafického designu na FUD UJEP v Ústí nad Labem v roce 2017 završila také magisterský stupeň v ateliéru Digitální média. Během studií absolvovala stáž na Université Paris 8 a na Bezalel Academy of Arts and Design v Jeruzalémě.

Autorka se zabývá hlavně experimenty se světlem a technologiemi osvětlení. Často pracuje s hudebníky a zvukovými designéry. Zajímá se o průnik světelného designu, audiovizuálních představení, klubové kultury a výtvarného umění. Její díla byla prezentována v galeriích (Chemická galerie, Holešovická Šachta), divadlech (Divadlo Archa, Činoherní studio Ústí nad Labem) při AV vystoupeních v Praze (Národní galerie, Veletržní palác), v Berlíně (Berghain, OHM, Funkhaus, Spektrum Spektrum – art science community) a na festivalech nových médií (*Retune Festival*, Berlín, Německo; *International Festival of Technologies*, Delft, Nizozemsko; *RGB Light Festival*, Řím, Itálie). Mezi její oblíbené hudební producenty, se kterými také spolupracovala, patří Robert Lippok, Oake, Codex Empire, Hiro Kone, Kanding Ray & James Sigha (Neone Chambers), Iron Sight, Tommy Four Seven, Peter Kirn a mnoho dalších.

Na výstavě prezentuje dílo *Painting Light* (2018), které pracuje se záblesky protilehlých barev na světelném spektru a vytváří na sítnici pozorovatele z každého úhlu jinou „malbu“. Název odkazuje na známé fotografické experimenty s dlouhou uzávěrkou, kdy se zachycuje pohyb světla tzv. „light painting“. O zvukový design se postaral Aitcher Clark.

www.gabrielaprochazka.com

Julie Hrnčířová (*1992)

Absolventka bakalářského studia v ateliéru Digitální média pokračovala v magisterském studiu na École Nationale Supérieure de la Photographie ve francouzském Arles. Během studií absolvovala stáže v Nancy (École nationale Supérieure d'art) a Lipsku (Hochschule für Grafik und Buchkunst). Kromě účasti na mnoha skupinových i samostatných výstavách byla Julie Hrnčířová například finalistkou ceny *Sony World Photography Award* v kategorii *Student Focus*. V současnosti tvoří v Praze, Arles a v Oslo.

Na výstavě *Labyrinth* představuje aktuální fotografický cyklus *Everyday Sculptures* (2018). Pozornost zaměřuje na městské objekty, detaily nebo lidi. I když se na první pohled zdají být banální, obsahují jistou chybu, nesoulad. Prostřednictvím rámování reality, někdy i inscenování situací, zachycuje Julie momenty narušení každodenní jednotvárnosti a pomíjivé okamžiky lidského života.

www.juliehrncirova.com

Klára Míčková (*1994)

Dle vlastních slov zkouší nová média a nové technologie s nadějí, že jednoho dne bude moci zviditelnit, co se děje v mysli její i v mysli ostatních lidí, pro lepší komunikaci a rychlejší smyslové vnímání.

Klára Míčková je na dlouhodobé stáži v ateliéru Time-Based Media. Věnuje se video mappingu, zvukovým a vizuálním instalacím. V roce 2018 se Klára Míčková účastnila výstavního projektu *Mo(nu)mentální topografie k 25. výročí založení Fakulty umění a designu* v rámci výstavy *Topografie naděje – Crystallized* v Domě umění Ústí nad Labem a také v rámci výstavy *Zastřená topografie – Poutníci nad mořem mlhy* v Galerii Emila Filly.

V prvním ročníku magisterského studia v ateliéru Digitální média na vytvořila interaktivní zvukovou instalaci *Soundscape* (2017), připomínající České středohoří s dominantní řekou obklopenou horami. Krajinou, zbavenou všech znaků lidské přítomnosti, lze procházet. Pozornost poutají stoupající proudy páry či kouře. Pokud se k nim divák přibližuje, zvyšuje se intenzita nepříjemných industriálních zvuků, které mají svůj původ v okolí města Ústí nad Labem.

www.fud.ujep.cz/digitalni-media/soundscape/

Barbora Šimková (*1989)

Absolvovala bakalářské studium v ateliéru Digitální média FUD UJEP v Ústí nad Labem a magisterské studium pak v ateliéru Intermedií na brněnské FaVU VUT.

Ve své tvorbě reflektuje sociální a politická témata jako nacionalismus, rasismus nebo sociální vyloučení, a to především v médiích fotografie, videa a performance. S krátkometrážním snímkem *Vidíš, Praha!*, který poukazuje na nedostupné nájemní bydlení a s ním související vylidňování centra metropole, získala 1. místo v soutěži *My Street Films Awards 2018*. Snímek byl uveden na 22. ročníku *Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě. Svoji práci prezentovala dále např. v Domě pánů z Kunštátu v Brně, Galerii NTK v Praze, Topičově salonu v Praze nebo na PALS – Performance Art Links ve Stockholmu.

Na výstavě v Pragovce bude zastoupena velkoformátovou fotografií s názvem *Marx, neomarxista a já* (2017), která byla již prezentována na výstavě *Recyklace ideologií* v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem.

Hana Vysloužilová (*1996)

Je studentkou ateliéru Vizualní design na FUD UJEP v Ústí nad Labem a absolventkou půlroční stáže na Information Design na FH Joanneum University of Applied Sciences v Grazu. O schopnosti suverénního autorského vyjádření, přesahujícího užité umělecké disciplíny, přesvědčila na semestrální stáži v ateliéru Digitální média v roce 2019, kterou zakončila autoterapeutickým objektem chrlícím pěnu.

V současné době se věnuje volné a užité grafice a animaci. Je autorkou vizuálu výstavy a katalogu ateliéru Digitální média v Pragovce.

Martin Krupa (*1988), Lucie Růžičková (*1991), Klára Kelovská (*1995)

Pro výstavu *Labyrinth* připravili společný projekt *Industriální kaple* (2019). Martin s Lucií navíc zprostředkují ve streamovaném přenosu a na velké projekci živý obraz přímo ze Severu. **Martin Krupa** a **Lucie Růžičková** v roce 2019 úspěšně zakončili magisterské studium v ateliéru Digitální média. Martin zde nyní pokračuje v doktorském studiu Vizualní komunikace. Zabývá se hlavně filmem a videem, znázorňuje banální situace, kombinuje záběry a rychlost záběrů, využívá analogové i digitální technologie. Jeho práce vykazují napětí z neurčitěho pocitu jinakosti a nepatřičnosti. Znejšťuje viděnou realitu prostřednictvím manipulace narativní složky. V roce 2013 byl krátkým experimentálním filmem zastoupen na *Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě. Na výstavě *Pokoje* v roce 2015, společně s Lucií Růžičkovou a dalšími studenty předvedli svůj první *Streaming* – přenos ústecké reality do prostředí malostranského Hergetova paláce na břehu Vltavy. V roce se svým videem podílel na skupinové výstavě *Odcizení podle slovníku* v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem.

Martin Krupa a **Lucie Růžičková** byli v roce 2016 vybráni k účasti na mezinárodním sympoziu absolventů vysokých uměleckých škol *Art Dialog – Meziprostor* na Sýpce v Klenové. Ospalé vesnické prostředí zde oživilo zvukovou interakcí mezi galerií a veřejným telefonním automatem. Také v Pragovce se, dohromady s letošní absolventkou bakalářského stupně v ateliéru Digitální média **Klárkou Kelovskou**, která v průběhu studia absolvovala stáž na Universitat Politècnica de Valencia ve Španělsku, pokusí navázat přímý kontakt s obyvateli regionálního centra, města Ústí nad Labem prostřednictvím objektu nazvaného *Industriální kaple*.

Barbora Ondřichová (*1991)

Po absolvování bakalářského stupně v ateliéru Vizualní design získala v roce 2018 titul magistr umění v ateliéru Digitální média.

Její práce se zabývá komunikací jednotlivce ve světě, jeho identitou a ovlivňováním myšlenek a soukromí technologiemi. V prezentované práci *ChatBot* (2017) se zabývá osobním virtuálním archivem. Zpracovala cca 100 000 zpráv za posledních šest let, které vznikly v rámci její komunikace s matkou, sestrou a partnerem. Provedla analýzu všech dat, tedy vyhodnotila témata komunikace a vzájemné reakce na dané okruhy témat. Snažila se klasifikovat komunikační schémata a odhalit osobité způsoby vyjadřování jednotlivých osob. Na základě takto zpracovaného osobního virtuálního archivu pak s použitím platformy pro tvorbu ChatBotů vytvořila ChatBoty pro konkrétní blízké osoby. Díky vytvořeným komunikačním schématům vznikají v jednotlivých konverzacích určitá hluchá místa, přestože v celku máme dojem, že komunikace běží normálně mezi dvěma osobami. Vzniká otázka, jak komunikační technologie mohou zasahovat do našeho soukromí, jak ovlivňují naši komunikaci a tím pádem i myšlenkové pochody. Práce přináší znepokojení nad nenápadností, s jakou se pozvolné technologické vymoženky mohou vkrádat do našich soukromí a zda vůbec soukromí ve virtuálním prostoru lze alespoň v nějaké míře udržet.

Jakub Korselt (*1988)

Absolvent bakalářského studia v ateliéru Digitální média ve svých experimentech na pomezí videa a animace vypráví banální, nudně reálné i zcela fiktivní příběhy. Vizualně atraktivní výsledky vznikají se smyslem pro humornou nadsázku, nepostrádají poetický rozměr.

Krátké snímky Jakuba Korselta byly prezentovány na *Letní filmové škole* v Uherském Hradišti, na *Přehlídce animovaného filmu PAF* v Olomouci, kde byl v roce 2013 finalistou soutěže *Nové vize*, na *MFF Karlovy Vary* (sekce *Imagina*), pravidelně se objevují na *Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů* v Jihlavě. Video *Pioneer* bylo roku 2016 součástí *Londýnského festivalu krátkých filmů* (LSFF). Ve Spojeném království Jakub Korselt absolvoval také pracovní stáž v produkční společnosti zaměřené na video. Dnes působí ve společnosti zaměřené na post produkci a VFX na pozici VFX artist.

Animace *Unknown* (2017) vytvořená v rámci bakalářské práce vznikla na principu rotopapie, tedy převodem filmového materiálu do kresby. Animace nás vtahuje do prostředí města a jeho každodenních rytmy. Vše je velmi zjednodušeno, abstrahováno, vše je zobrazeno v plochách a zůstává pouze v bílé, černé a šedé barvě, bez jakéhokoli barevného akcentu. Zvuk doprovázející animaci je autentický a byl nahrán na konkrétních místech. Z lidských těl se stávají jakési znaky bez konkrétních tváří. Autor se nám snaží zprostředkovat velmi subjektivní pocit. Potkáváme anonymní osoby, procházíme neznámými místy a snažíme si je zmapovat, zorientovat se v daném prostoru a nebo se pak pokoušíme si daná místa vybavit ve své paměti. Vše se nám pak zobrazuje zjednodušené a schematické a jen v určitých fragmentech.

Alexandra Naušová (*1996) a Simona Patelisová (*1994)

Alexandra a Simona, studentky bakalářského studia ateliéru Digitální média spolupracují na svých projektech dlouhodobě. S osobitým smyslem pro humor reagují na současná společenská témata a stav společnosti. I přes přítomnou kritičnost a ironii přistupují k uměleckým projektům seriózně a konstruktivně, jsou si vědomy své zodpovědné a výsadní role.

Projekty vybrané pro výstavu v galerii Pragovka byly v minulém roce zastoupeny na výstavě *Mo(nu)mentální topografie* v Domě umění Ústí nad Labem (*Topografie naděje – Crystallized*) a v Muzeu města Ústí nad Labem (*Topografie budoucnosti – Design a umění*). Autorky se také podílely na vzniku videa pro kampaň *Vize Ústička* a řady videí na podporu Ústecké komunitní nadace.

Procesuální instalace a performance *De-formace* (2018) spočívá v zahřívání krystalů cukru na lžici nad kahanem. Karamel je po dobu trvání výstavy naléván na vymezené místo. Výsledkem je průběžně progresivní a zároveň nahodilý objekt. Autorky o své díle říkají: *Cesta k cíli vede i jednoduššími způsoby, my jsme si ale vybraly tento, který pro nás zobrazuje beznadějnou a nostalgii jistého zmaru reprezentující jasně dané procesy nacházející se v dnešní i minulé době. V obecnější rovině chápeme projekt jako komentář, nejen k historickým událostem, ale také jako asociaci k aktuálnímu společenskému a politickému dění i vývoji.*

Dalším společným projektem je *Monument Ústí nad Labem* (2018). V improvizovaném fotokoutku mají návštěvníci možnost zvěčnit se s absurdním symbolem Ústí nad Labem – Monumentem inspirovaným logem Strategie rozvoje města 2015–2020, které v médiích a na sociálních sítích zvedlo vlnu pobouření. Autorky dílo komentují slovy: *Převzaly jsme původní návrh R. Fetterse a snažily se co nejvěrněji dodržet jeho vizuál při přenášení do 3D modelu. Ten chceme dále realizovat v nadživotní velikosti a instalovat ho do veřejného prostoru města Ústí nad Labem.* Celý projekt je inspirován zhmotněnými nápisy logotypů nacházejících se například v Amsterdamu, Trnavě nebo Portu. Objekty se staly atrakcí jednak pro návštěvníky, ale i pro místní obyvatele. Turisté si s monumenty pořizují fotografie, které sdílí na sociálních sítích, aby se svým známým pochlubili, na jakém místě se zrovna nachází. Projekt *Monument Ústí nad Labem* prolíná několik rovin.

V kritické rovině jde hlavně o nadsázku: monumentalizace objektu poukazuje na absurdní grafiku, bizarní design a celkově nekoncepční řešení. Projekt provází zdokumentovaný pokus o participaci vedení města Ústí nad Labem. Komunikace se sice odehrála, ovšem plány byly pozastaveny díky výměně politické reprezentace v komunálních volbách na podzim roku 2018.

Alexandra Naušová je na výstavě zastoupena ještě jedním dílem, které si můžete naplno užít v rámci doprovodného programu. *Audiovýlety* (2018) jsou náhledem do turistiky budoucnosti. Prostřednictvím tří krátkých nahrávek zpracovala univerzální audio průvodce po přírodě. Nahrávky jsou umístěny na webové stránce www.audiovylety.cz. Návštěvník webu si nahrávky může stáhnout do mobilního zařízení a vyrazit na výlet. Vše je namluveno uměle vygenerovanými hlasy. Ty podporují univerzálnost a neosobnost celého zážitku. Alexandra Naušová strávila semestr na studijní stáži v litevské Vilnius Academy of Arts. Účastnila se řady dalších výstav v České republice (Galerie Emila Filly v Ústí nad Labem, Invalidovna v Praze, Farmstudio ve Vysoké u Mělníka).

Martina Lišková (*1989)

Absolventka magisterského studia v ateliéru Digitální média se během studia účastnila řady výstav (*Hi5!*, Dům umění města Brna; *Minimální trvanlivost – Kontext roku 2012 ve výtvarném umění*, Galerie Emila Filly v Ústí nad Labem), absolvovala studijní stáž v rakouském Linci (Universität für künstlerische und industrielle Gestaltung) a pracovní stáž v Českém centru v Berlíně. Profesně se věnovala kulturní (divadelní) produkci. Nyní působí jako PR specialista a asistentka děkana FUD UJEP.

Ve své tvorbě se pohybuje na pomezí digitálního obrazu a osobní performance. Do autorčiny tvorby se částečně promítá osobní zkušenost i historické události spojené s jejím rodištěm, severočeským „Městem růží“ Mostem a obecně severními Čechami. Minulým režimem realizovanou utopii konfrontuje se současným stavem a pokouší se tak definovat i svou vlastní identitu.

Videem *Venuše (Odliv)* z roku 2016 ironicky reaguje na vznikající rekreační ráj a lobbying za rekultivování krajiny. Děj videa se odehrává na břehu jezera – odkalovací nádrže Venuše, vzniklé důlní činností v prostoru vytěženého povrchového dolu Ležáky. Nádrž sloužila jako popílkoviště a místo pro ukládání odpadu ze spalování uhlí. Fyzický kontakt s materií je pro ni metaforou rezistence, smíření a objevení sebe samé a zároveň poukázáním na celospolečenská témata současnosti. Video *Zlato* (2016) reflektuje téma devastace krajiny a těžby uhlí, suroviny neodvratně a osudově spojené se severními Čechami, jejich minulostí, přítomností ale i budoucností.

Marie Scheerbaumová (*1993) a Gabriela Kronďáková (*1993)

Letošní absolventky magisterského studia ateliéru Digitální média společně strávily také semestr na studijní stáži v ateliéru Performance Jiřího Kovandy na své domovské FUD UJEP v Ústí nad Labem a další semestr v Ateliéru sochařství pod vedením Dominika Langa a Edith Jeřábkové na pražské UMPRUM.

Marie Scheerbaumová přišla do ateliéru Digitální média jako absolventka bakalářského studia na Katedře výtvarné kultury Pedagogické fakulty ústecké univerzity. V roce 2018 se Marie Scheerbaumová účastnila rozsáhlého výstavního projektu *Mo(nu)mentální topografie*, výstavy *Topografie naděje – Crystallized* v Domě umění Ústí nad Labem. Na vernisáži uskutečnila akci, během které mazala zúčastněným med kolem úst. Kromě reflexe aktuálních společenských témat se zabývá otázkou paměti místa, které spoluutváří naši identitu. Ve své diplomové práci vytvořila šperk z českých granátů inspirovaný utvářením národní identity během národního obrození.

Rodinná, osobní paměť je jedním z témat, kterými se zabývá i Gabriela Kronďáková. Na příkladu rodinných příslušníků ve své diplomové práci dokumentuje překvapivou rozdílnost vzpomínek na konkrétní události. Potvrzuje, že lidská paměť je nutně selektivní a tedy neobjektivní. Využívá při tom i zkušenosti profese restaurátorky, která je nutně podřízena jasným postupům a pravidlům.

Na výstavě v Pragovce představí dvojice autorek objekt *Fontána* (2019). Jedná se o procesuální dílo složené z 200 kusů jádrového mýdla na praní a akvária, kde cirkuluje voda. Průběžně vznikající pěna a postupně mizící hmota jádrového mýdla se specifickou štiplavou vůní, která je typická pro samotné severočeské město (výroba mýdla s jelenem v místní Setuze), metaforicky odkazuje k ústecké realitě.

Anna Roubalová (*1998), Karolína Votýpková (*1998)

V současné době studentky bakalářského studia ateliéru Digitální média se rozhodly pro výstavu v Pragovce uskutečnit společný projekt. Do prostoru galerie zasáhnou objektem vytvořeným z rybářského vlasce.

Síť (2019) je tvořena sedmi kilometry téměř neviditelného, přesto velmi pevného materiálu, který je pospojován na pevných bodech v podlaze a na stěnách. Síť je ve tvaru jakéhosi kokonu, avšak je metaforou pro síť internetovou. Vizualizace virtuálního světa, propojení a vztahů nám nejlépe přibližuje naši realitu a chycení v síti internetu.

V roce 2019 byla představena práce Anny Roubalové v rámci akce *Grand Opening Invalidovny* v Invalidovně v Praze.

PEDAGOGOVÉ

doc. Mgr. Michaela Thelenová (*1969)

V roce 1993 absolvovala Katedru výtvarné výchovy Pedagogické fakulty UJEP v Ústí nad Labem. Mezi lety 1994–2008 působila jako odborný asistent ateliéru Fotografie na FUD UJEP v Ústí nad Labem. Od roku 2008 působí na této fakultě jako vedoucí ateliéru Digitální média.

Michaela Thelenová je vizuální umělkyně, která je respektovanou osobností v kontextu české umělecké scény již od 90. let minulého století. V roce 2003 byla finalistkou *Ceny Jindřicha Chalupeckého*. Její tvorba vychází ze zájmu o historickou situaci prostředí charakteristického postindustriální atmosférou severočeského příhraničí a bývalých Sudet. Reflektuje také hluboké citové vazby na vlastní rodinné zázemí, přičemž se snaží své osobní a individuální zkušenosti transformovat do mnohem univerzálnější a obecněji uchopitelné podoby. Témata zpracovává formou fotografických cyklů a digitálním obrazem.

Autorka je zastupována pražskou galerií Hunt Kastner a její díla jsou ve sbírkách například těchto institucí: Národní galerie Praha, Uměleckoprůmyslové muzeum Praha, Moravská galerie v Brně, Muzeum umění Olomouc, Centrum pro současné umění Praha, Galerie Klatovy / Klenová Klatovy, Galerie Futura Praha.

Na výstavě v Pragovce bude prezentovat video *Předlické Bel Canto I* (2012), které autorka popisuje takto: *Ranní krajina je zbarvená do růžova a k obloze stoupá dým. Chvillemi je mírnější, pak opět zintenzivní. Zpěv ptáků se prolíná se šumy a zvuky města a celá atmosféra dlouhého a monotónního videa je kombinací vpravdě romantické podívané s dominantou Českého středohoří Milešovkou a zlověstného tušení něčeho, co není vidět. Dým se pozvolna pohybuje obrazem, ale to, že nevíme, kdo a co je jeho původcem, je přinejmenším zneklidňující. Dole, uprostřed města Ústí nad Labem se rozprostírá chemička na ploše cca 520 tisíc m².*

www.thelenova.cz

MgA. Radek Jandera, Ph.D. (*1972)

Vystudoval v ateliéru Fotografie na FUD UJEP v Ústí nad Labem pod vedením prof. Pavla Baňky. V současnosti působí jako odborný asistent v ateliéru Digitální média. V roce 2017 absolvoval doktorské studium ve studijním oboru Vizuální komunikace. Svoji práci představil například na své samostatné výstavě v GASK - Galerii Středočeského kraje v roce 2015. V tvorbě se neomezuje na médium fotografie. Výsledné dílo často vzniká přímo na místě a reaguje na události s prostředím spojené. Hledá nové souvislosti a významy zdánlivě všedních procesů a událostí.

Na výstavě představí video *Procesy* (2018), které je příběhem budovy pavilonu „A“, bývalé porodnice ústecké Masarykovy nemocnice, který je úzce svázán s historií města Ústí nad Labem v průběhu 20. a na začátku 21. století. Dal by se označit za příznačný pro neutěšený stav nejen severočeské krajské metropole, ale pro celou oblast příhraničí, tzv. Sudety. Autorem stavby je ústecký rodák Franz Josef Arnold. Z pozice městského architekta výrazně ovlivnil vzhled města a v současnosti postupně dochází k uznání jeho významu. Děje se tak i na základě sporného zbourání pavilonu „A“ Univerzitou J. E. Purkyně, která dnes v areálu bývalé nemocnice buduje univerzitní kampus. Kritiku vzbudila demolice hlavně u odborné veřejnosti. Byl podán návrh na prohlášení Arnoldovy stavby, postavené ve stylu nové věcnosti v letech 1926–1937, kulturní památkou. Ministerstvo kultury návrh nepřijalo a pavilon „A“ byl na podzim roku 2013 srovnán se zemí. Vztah k domovu se zakládá i na znalosti a vyrovnání se s minulostí. Součástí „vyrovnávání se“ může být i proces samotného bourání. Bourání, destrukce, devastace má své podmanivé kouzlo, vizuální přitažlivost. Uvolněním mohutné síly vracíme věci na nový začátek, který skýtá mnohé naděje.

KURÁTORKA

MgA. Tereza Nováková (*1985)

Vystudovala Dějiny křesťanského umění na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a Kurátorská studia na FUD UJEP v Ústí nad Labem, kde pokračuje v doktorském studiu v oboru Vizualní komunikace. Pracuje ve Východočeské galerii v Pardubicích jako kurátorka kresby a grafiky a předtím působila jako asistentka ředitele v Galerii Emila Filly v Ústí nad Labem. Je kurátorkou a kritičkou současného umění a organizátorkou dalších kulturních aktivit zvláště v Ústí nad Labem. Hlavním tématem její práce je spolupráce a komunikace v rámci vymezeného společenství a role multižánrové kulturní instituce v daném místě.

ÚČASTNÍCI DOPROVODNÉHO PROGRAMU

Spolek Moře Klidu působí zejména v oblasti podkrušnohorské hnědouhelné pánve. Vznikl v roce 2012 z iniciativy a aktivit lidí, kterým podoba a osud Podkrušnohoří nejsou lhostejné. V situaci, ve které se momentálně region nachází, vidí především unikátní historickou možnost, příležitost vtisknout tvář krajině, která ji v jistém smyslu ztratila. Iniciováním různých akcí a krajinných zásahů s mořskou tematikou se snaží aktivně přepisovat mentální mapu podkrušnohorské krajiny a s pomocí zdejších obyvatel napomáhat ke znovunalezení její tváře a budoucí perspektivy.

Nejnovějším objektem *Klidomoří* je *Litvínovská Šalupa*, plachetnice kotvící v blízkosti ropné rafinérie Unipetrol. Dále je připravován projekt pro jezero Milada. Spolek Moře Klidu stál u zrodu Jezerního běhu, podkrušnohorského půlmaratonu. Se svým konceptem hydrické rekultivace těžebních jam vodou z Baltského moře se účastní konferencí, diskuzí a mediálních prezentací spjatých touto problematikou.

Mgr. Petr Karlíček Ph. D. vystudoval na Filozofické fakultě Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem obor kulturně historická regionalistika a archivnictví. Na podzim roku 2015 na téže fakultě obhájil disertační práci a nyní zde vyučuje na katedře historie. V současné době působí rovněž jako ředitel Archivu města Ústí nad Labem. Spolupracoval se spolkem Paměť národa / Post Bellum a s Činoherním studiem v Ústí nad Labem nebo Veřejným sálem Hraničář v Ústí nad Labem, pro který pořádá pravidelné výpravy. Specializuje se na dějiny kresleného humoru v první polovině 20. století, dějiny českého pohraničí nebo česko-německé vztahy. O výše uvedených tématech publikuje doma i v zahraničí.